

vergadering **C41 – LEE6**

zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 20 november 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over sorteerbodschappen op verpakkingen - 117 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de vervuiling van de Molse Nete met radioactieve stoffen en zware metalen - 194 (2012-2013)	6
Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het onderzoek met betrekking tot op Belgische stranden gestrande bruinvissen - 229 (2012-2013)	7

■

Voorzitter: de heer Bart Martens**Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over sorteerboodschappen op verpakkingen
- 117 (2012-2013)**

De heer Bart Martens: Minister, mijn vraag gaat over de mogelijke sorteerregels die zouden kunnen worden aangebracht op verpakkingen. We hebben de discussie over de moeilijke sorteerregels voor pmd-verpakkingen in het verleden al vaker gevoerd. Ik zie mevrouw Van den Eynde knikken. Iedereen kent het verhaal: het botervlootje mag niet in de pmd-zak, een flacon met vloeibare boter wel. Een yoghurtpotje mag er niet in, maar een flacon met yoghurt wel.

Veel mensen gaan er verkeerdelijk van uit dat het groene punt staat voor toegelaten tot de pmd-zak. Dat is uiteraard niet het geval: het groene punt betekent dat men een financiële bijdrage levert om met de totaliteit van alle verpakkingen die onder het beheersorganisme van Fost Plus worden ingezameld, bepaalde recyclagedoelstellingen te halen.

In het verleden is al meermaals de vraag gesteld of we geen sorteerboodschappen kunnen aanbrengen, zoals een blauw punt wanneer iets in de blauwe zak mag. Het antwoord op die vraag was dat dit theoretisch interessant kan zijn, maar dat er tussen droom en daad wetten en praktische bezwaren in de weg staan. Inzake wetten is het nu eenmaal zo dat verpakkingsnormen een federale materie zijn. Productnormen zijn tot nu toe een federale bevoegdheid. We hebben ook één Belgische economische unie met dezelfde verpakkingen voor alle gewesten. Inzake praktische bezwaren is een argument dat we vaak te horen krijgen, dat het praktisch voor de producenten niet doenbaar is om naast alle informatie die al op zo'n verpakking staat, daar nog een sorteerboodschap bij te plaatsen.

Minister, twee elementen hebben me aangezet tot een nieuwe vraag over dit thema.

In Frankrijk heeft Eco-Emballages – de Fost Plus van Frankrijk – op vrijwillige basis verschillende verpakkingsverantwoordelijken bereid gevonden om wel sorteerboodschappen op de verpakkingen te plaatsen. Naast het groene punt zijn er nu dus ook sorteerboodschappen. Naar verluidt zijn er al meer dan driehonderd merken, goed voor 3 miljard verpakkingen, die hun medewerking aan die vrijwillige sorteerboodschap hebben toegezegd.

Ik ben op een verpakking gestoten die ik in de Carrefour heb gevonden van een chocoladeproduct waar wel een sorteerboodschap op stond. Dat bleek echter de verkeerde te zijn. De papieren wikkel moest bij papier en karton. Wat de aluminiumfolie rond de chocolade betreft, stond te lezen dat die in de pmd-zak moest, wat uiteraard niet klopt.

Het blijkt dus wel mogelijk in het buitenland om op vrijwillige basis verpakkingsverantwoordelijken zo ver te krijgen om duidelijke verpakkingsregels aan te brengen. Het is blijkbaar ook voor een aantal merken bij ons praktisch geen bezwaar om verpakkingsregels in te voeren.

Hoewel het gaat over een federale bevoegdheid, hebben wij ook zoiets als de Interregionale Verpakkingscommissie (IVC), die het samenwerkingsakkoord over verpakkingsafval gecoördineerd tracht uit te voeren binnen de verschillende gewesten. Kan het Vlaamse Gewest binnen de IVC niet aankaarten om aan alle verpakkingsverantwoordelijken die verpakkingen bij ons op de markt brengen, de boodschap over te maken om op een vrijwillige basis een duidelijke sorteerboodschap op de verpakkingen aan te brengen, bijvoorbeeld een blauw punt wanneer een verpakking effectief in de blauwe zak terecht kan?

In het verleden waren de sorteerregels van de blauwe zak niet overal dezelfde. Er waren ook steden en gemeenten die er andere sorteerregels op na hielden. In Hasselt bijvoorbeeld werden alle gemengde plastics afzonderlijk ingezameld. Als ik goed ben ingelicht, zijn die

uitzonderingen min of meer de wereld uit en zijn er nu uniforme sorteerregels over zowat het hele land. Op dat vlak staat niets een duidelijke sorteerboodschap in de weg.

Minister, bent u ervan op de hoogte dat op sommige verpakkingen klaarblijkelijk verkeerde sorteerboodschappen staan die manifest indruisen tegen de sorteerregels die in het Vlaamse Gewest van toepassing zijn? Zo ja, wat kunt en wilt u daar dan aan doen?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer Martens, ik ben tevreden dat u een nieuw argument hebt gevonden om toch een sorteerlogo in te voeren in Vlaanderen. Ik vind uw voorstel over de Interregionale Verpakkingscommissie heel goed.

Minister, u hebt destijds op mijn vraag geantwoord dat er in Nederland een beperking was tot de producten van Albert Heijn. Als Europa het sorteren van afval heel belangrijk vindt, dan kan de vraag misschien worden doorgestuurd naar Europa in hoeverre er Europese sorteerregels kunnen worden opgelegd. De heer Martens had het over Frankrijk, ikzelf over Nederland. Als we in Vlaanderen meer afval willen recyclen, dan moeten we daartoe een mogelijkheid zoeken. Vandaag is opnieuw een voorbeeld gegeven waaruit blijkt dat dit wel degelijk kan.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: De discussie over het al dan niet opnemen van sorteerboodschappen is inderdaad niet nieuw. We hebben daar in deze commissie al meermaals van gedacht over gewisseld. Het is ook een aandachtspunt voor de IVC zelf: die heeft al een aantal overwegingen gemaakt en vastgesteld dat dit eigenlijk pas efficiënt kan werken als het ruimer wordt ingevoerd.

De gemakkelijkste manier om dat te verwezenlijken lijkt erin te bestaan om het logo verplicht te stellen voor elke verpakking die op de Belgische markt komt. Zoals u terecht aangeeft, is het verplicht stellen van dergelijke logo's een federale bevoegdheid.

Volgens de Europese Commissie is het afhankelijk maken van de toegang tot de markt van de aanwezigheid van een logo slechts mogelijk onder zeer strikte voorwaarden. Er mag geen sprake zijn van marktafscherming. Veel producten die op de Belgische markt komen, worden ook in andere landen op de markt gebracht. Er is dan ook een Europese aanpak nodig.

Men kan buitenlandse producenten moeilijk verplichten om zich aan specifieke sorteerlogo's te houden. Dat is niet evident als die producten op verschillende markten worden gebracht.

Binnen de IVC is het standpunt dus op dit ogenblik dat België geen voorstander is van de invoering van een verplicht sorteerlogo, tenzij dat op Europees vlak zou worden aangepakt. Daar zou een juridisch afdwingbaar kader voor moeten zijn.

De IVC stelt steeds meer vast dat individuele bedrijven wel initiatieven nemen. Mijnheer Martens, u hebt zelf een voorbeeld gegeven van sorteerinstructies die niet correct zijn. Daar zijn eigenlijk twee problemen. Zo zijn er de verkeerde sorteerinstructies, waartegen zo snel mogelijk moet worden opgetreden. Daarnaast is het niet goed dat elk bedrijf zijn eigen sorteerlogo ontwikkelt.

De IVC volgt met aandacht het initiatief van Eco-emballages in Frankrijk. Het gaat hier niet om een verplicht sorteerlogo. De producent kiest vrijwillig om in het systeem te stappen. Wij zijn geen voorstander van een vrijwillige deelname in Vlaanderen. Dat zou nog meer verwarring met zich meebrengen. Als er iets zal gebeuren, dat moet dat verplicht zijn voor heel België. We hebben echter liefst dat dit op Europees vlak gebeurt. Dat is ook ter sprake gekomen in de periode dat ik nog in de Raad voor Leefmilieu zat. We zullen erop aandringen dat er op Europees vlak een initiatief wordt genomen op basis van wat er in Nederland en Frankrijk gebeurt.

Mevrouw Van den Eynde, dit wordt op de voet gevolgd, ook vanuit de IVC. Voorlopig wacht zij de resultaten af van het initiatief in Frankrijk.

De heer Bart Martens: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Een Europees eenduidig label zou natuurlijk het beste zijn, maar daar zal nog veel tijd over gaan. Als er nu een tendens is dat verschillende verpakkingsverantwoordelijken individueel hun eigen sorteerboodschappen op verpakkingen plaatsen, dan wordt de wirwar aan boodschappen nog veel groter.

Een tussenliggende optie, een suboptimale oplossing, kan erin bestaan dat de IVC een heel duidelijke sorteerboodschap uitwerkt die vrijwillig door verpakkingsverantwoordelijken kan worden gebruikt indien zij dergelijke boodschappen op hun verpakkingen willen plaatsen. De wirwar die vandaag ontstaat en de boodschappen die bovendien soms verkeerd blijken te zijn, zouden dan tot het verleden kunnen behoren. En dan is er voor een stuk al een uniform systeem voor die verpakkingsverantwoordelijken die een boodschap op hun verpakkingen willen zetten. Ik wil dit dus graag ter overweging meegeven.

Ik weet nog niet hoe er precies wordt opgetreden tegen foutieve sorteerboodschappen. Is het de IVC die de verpakkingsverantwoordelijken erop attent maakt? Staan er in het Verpakkingsdecreet, in de Brusselse ordonnantie en in het Waalse decreet eenduidige handhavingsregels? Kunt u daar nog iets meer over kwijt?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik stel vast dat er op bepaalde drankverpakkingen al richtlijnen staan voor statiegeld. Zo staat op bepaalde verpakkingen hoeveel statiegeld men ervoor krijgt in Nederland, maar ook dat de verpakking in België mag worden weggegooid. Het bestaat dus voor statiegeld. Ik begrijp niet waarom het zo'n groot probleem moet blijven: als het voor statiegeld kan, waarom kan het dan niet voor de sorteerboodschap?

Ik blijf erbij dat het mijns inziens mogelijk moet zijn, maar als u telkens weer komt zeggen dat het enkel op Europees niveau kan worden aangepakt, dan zijn we aan het einde van ons verhaal.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Martens, ik stel voor om de specifieke vraag om al iets te ontwikkelen voor degenen die het vrijwillig willen doen, over te maken aan de IVC. De IVC moet daar een rol in spelen en moet dus een antwoord formuleren op deze vraag.

U vroeg wat er gebeurt bij fouten, of er wordt opgetreden. Die zaken worden gewoonesignaleerd. Er zijn geen sancties voorhanden, er kan niet 'manu militari' worden opgetreden. De IVC speelt haar rol en wijst erop dat iets niet correct is, maar kan niet dwingend optreden omdat er geen Belgische regelgeving ter zake is.

Mevrouw Van den Eynde, ik heb gezegd dat we wel voorstander zijn, maar dat dit in eerste instantie op Belgisch niveau moet gebeuren, dat het een federale bevoegdheid is. Ik heb daarbij gezegd dat het het beste zou zijn indien het ook Europees gebeurt. Ik heb niet gezegd dat we niets doen omdat het Europees moet worden aangepakt, maar een Europese aanpak lijkt me de beste. Productnormering is geen bevoegdheid waarin wij regels kunnen bepalen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

**Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de vervuiling van de Molse Nete met radioactieve stoffen en zware metalen
- 194 (2012-2013)**

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Voorzitter, minister, u bent de derde minister op rij – en hopelijk ook de laatste – aan wie ik deze vraag om uitleg moet of mag stellen.

In de jaren 70 raakte het slib op de oevers van de Molse Nete vervuild met radioactieve stoffen, zoals americium en cesium, en met zware metalen, onder meer cadmium. Op 8 november 2000 antwoordde toenmalig minister van Leefmilieu en Landbouw, mevrouw Dua van Agalev, dat de resultaten niet zouden wijzen op een ontoelaatbare radioactieve besmetting en dat het soms veiliger is om het vervuilde slib op de bodem van het water te laten liggen.

Deze bevindingen van mevrouw Dua stonden in schril contrast met de bevindingen van het Provinciaal Instituut voor Hygiëne, dat stelde dat het wel degelijk mogelijk is dat het vervuilde slib dat op de bodem ligt, op de oevers belandt door overstromingen.

Minister, u bent bevoegd voor het ruimen van waterlopen, maar zodra het over radioactief afval gaat, komt de federale overheid om de hoek kijken en dat maakt het er niet eenvoudiger op. In 2007 heeft de tweede minister, mevrouw Crevits, mij geantwoord op een vraag om uitleg: “Of er een sanering moet plaatsvinden, zal pas blijken als een diepgaand onderzoek de precieze omvang en de ernst van de verontreiniging heeft vastgesteld. Pas nadien kan op basis van de kosten-batenanalyse worden gesteld of sanering effectief aangewezen is en op welke wijze deze het beste kan verlopen.”

Minister, kunt u mij zeggen in hoeverre dit diepgaand onderzoek – we zijn ondertussen vijf jaar later – gevorderd is? Is de beloofde kosten-batenanalyse reeds afgerond? Is een sanering nu effectief aangewezen, en zo ja, werd dan reeds beslist op welke manier die het beste kan verlopen?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Huybrechts, u hebt een aantal elementen aangehaald die hier al een aantal keer gezegd zijn. De situatie wordt door het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle (FANC) op de voet gevolgd door middel van een heel concreet toezichtsprogramma. De vastgestelde radioactieve besmetting is voornamelijk historisch, van vroeger. De besmetting is klein volgens het FANC. Ik kan daar zelf niet over oordelen, maar dit is de informatie die het FANC ons geeft. Ook is er geen direct gevaar voor de volksgezondheid. Er zijn dan ook geen aanbevelingen van het FANC voor dringende acties.

De situatie wordt wel absoluut op de voet gevolgd: het is goed om dit eens mee te geven. Er zijn ook regelmatig georganiseerde infomomenten om de resultaten ervan bekend te maken. Onlangs, op 8 november, vond een vergadering plaats met de lokale besturen en met alle betrokken actoren, om nogmaals de stand van zaken op te nemen.

De historische verontreiniging met zware metalen – dit is het andere luik – werd ook volledig en tot in de details in kaart gebracht door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM). Uit het onderzoek van de waterbodemkwaliteit blijkt dat de Molse Nete, afwaarts de monding van de Scheppeke Nete, op verschillende plaatsen verhoogde concentraties aan cadmium, zink en kwik bevat. Uit het onderzoek van de kwaliteit van de zwevende stoffen blijkt dat de waterkolom van de Molse Nete eveneens verhoogde concentraties aan de zware metalen arseen, cadmium, koper, kwik, lood en zink bevat. Ook opwaarts het lozingspunt van Belgoproces blijkt dat de waterbodem sterk verontreinigd is met zware metalen die voornamelijk afkomstig zijn van het verontreinigde grondwater uit de gecontamineerde bodems rond de terreinen van Umicore.

Het onderzoek waarnaar verwezen wordt, betreft een pilootonderzoek van de OVAM op de opwaartse waterlopen die beheerd worden door de provincie Antwerpen, met de bedoeling om de standaardprocedure voor waterbodemonderzoek te testen. Dit onderzoek is intussen afgerond. De resultaten voldoen niet aan de criteria van een waterbodemonderzoek volgens de bepalingen van het Bodemdecreet, maar ze kunnen absoluut wel als basis dienen voor de verdere aanpak van de sanering. Op basis van deze resultaten zullen de provincie Antwerpen, de VMM en de OVAM verdere stappen zetten om de problematiek duurzaam aan te pakken. In het in opdracht van de waterloopbeheerder op te stellen bodemsaneringsproject zal uiteraard ook een kosten-batenanalyse worden gemaakt en zal worden bekeken wat de beste saneringstechniek is.

Mijnheer Huybrechts, er zit dus wel schot in de zaak. Het onderzoek is afgelopen. Op basis daarvan kunnen we echt acties bepalen, bekijken wie wat moet doen en hoe we kunnen financieren. Dit is een stap vooruit. Ik weet dat het een schuchtere stap is, maar het is belangrijk dat we nu in deze fase aanbeland zijn.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Minister, ik vrees dat het aan mijn opvolger zal zijn om hierover eventueel aan een volgende minister nog vragen te stellen.

Meer kunnen we niet doen. We zullen het onderzoek afwachten en zien of er al dan niet moet worden gesaneerd.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het onderzoek met betrekking tot op Belgische stranden gestrande bruinvissen - 229 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Minister, dit onderwerp is al vaker aan bod gekomen. Ik verwijs naar mijn vraag om uitleg van 4 oktober 2011 en naar de gelijkaardige actuele vragen en vragen om uitleg die zijn gesteld op 21 december 2011 en 8 mei 2012.

In september 2011 onderzocht men twee gemutileerde bruinvissen die waren aangespoeld op de Belgische stranden. De beschadigingen bleken veroorzaakt te zijn door grijze zeehonden. Dat is opzienbarend omdat dit nooit eerder is waargenomen. Grijze zeehonden zien bruinvissen als prooi, en er wordt niet uitgesloten dat grijze zeehonden ook mensen zouden kunnen beschouwen als voedsel.

Jaarlijks spoelen vele tientallen zwaar verminkte bruinvissen aan op de Belgische en Nederlandse stranden. Jarenlang werden strandvisserij hiervoor verantwoordelijk gehouden. Op verschillende manieren is er door de beroepsvisserij meegewerkt aan onderzoek om de oorzaak te achterhalen van de verminkingen. Nu blijkt de natuur zelf minstens voor een deel partij te zijn: het is eten en gegeten worden.

Minister, wat hebben de bijkomende controles van de dienst Zeevisserij bij het beleidsdomein Landbouw en Visserij opgeleverd? Wat zijn de resultaten van de laatste onderzoeken die gevoerd werden? Welke conclusies trekt u daaruit?

Hoeveel bruinvissen zijn in 2012 gestrand aan onze kust? Hoeveel zijn er overleden ten gevolge van bijvangst in visnetten?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Mijnheer Verfaillie, u jaagt ons werkelijk de daver op het lijf. Straks moeten we bij het pootje baden niet enkel bang zijn voor haaien die ons te lijf gaan, maar ook voor grijze zeehonden die de mens blijkbaar als voedsel verorberen. Van sommige mensen zou ik het niet eens erg vinden dat zij door grijze zeehonden worden verorberd – ik noem geen namen.

Dit lijkt me toch een beetje een overtrokken verhaal. U zegt dat gedurende jaren strandvissera hiervoor onterecht verantwoordelijk worden gehouden. *(Opmerkingen van de heer Jan Verfaillie)*

In uw tekst staat wel dat zij onterecht verantwoordelijk worden gehouden. Het woord ‘deels’ staat er niet bij. U verzint dat hier ter plekke.

Dat zeehonden bruinvissen verwonden, hebben we effectief gelezen in de pers. Maar het nu voorstellen alsof die zeehonden de belangrijkste doodsoorzaak zijn van de bruinvis, lijkt me echter wat kort door de bocht. In het verleden werd immers al veel vaker vastgesteld dat warrelnetten in veel gevallen de echte doodsoorzaak zijn. Bruinvissen zijn zoogdieren. Als zij in die warrelnetten verstrikt geraken, dan verstikken en verdrinken ze. Dat geldt trouwens ook voor de zeehonden. Soms, mijnheer Verfaillie, worden zeehonden en bruinvissen broederlijk naast elkaar in de warrelnetten aangetroffen. Wat dat betreft, zijn zij allebei slachtoffer. Veel mensen onderschatten de gevolgen van het gebruik van warrelnetten. Het is onmogelijk om uit zo’n warrelnet te ontsnappen. Ook de mens slaagt daar niet in. Zelfs ervaren duikers die in een warrelnet terechtkomen, geraken daar op eigen kracht niet uit.

Dat warrelnetten de belangrijkste doodsoorzaak kunnen zijn van bruinvissen, wordt niet ontkend, ook niet door het onderzoek waarnaar wordt verwezen. Wel is de vraag of het inderdaad de strandvissera zijn die de grootste boosdoeners zijn met hun warrelnetten dan wel de visserij in zee waarbij ook warrelnetten worden gebruikt.

Hoe dan ook blijft de stelling dat het Soortenbesluit wel degelijk bescherming biedt aan de bruinvissen. Alle walvisachtigen worden daarin genoemd, terwijl de soortenbeschermingsplannen van het Agentschap voor Natuur en Bos die niet opnemen omdat het effect daarvan gering zou zijn. Onze strandzone is immers heel smal.

Mijnheer Verfaillie, u vraagt ook naar het aantal aangespoelde bruinvissen. U hoeft dat niet aan de minister te vragen: u kunt dat online, minuut per minuut, volgen op de website. Tot nu toe zijn het er negentig in 2012. De laatste is aangespoeld op 21 oktober. Die informatie bestaat dus.

Ik blijf voorstander om de bruinvissen zo goed mogelijk te beschermen voor zover dat onze bevoegdheid is. Dat is zeker het geval wanneer we het hebben over strandvisserij. Dat een of andere beet van een grijze zeehond in de snuit van een bruinvis is geregistreerd, betekent nog niet dat we de schuldige hebben gevonden en dat het probleem van de baan is.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Voorzitter, ik heb ook de indruk dat de heer Verfaillie een zondebok zoekt voor het feit dat de bruinvissen op vrij grote schaal sterven door het gebruik van warrelnetten. Het verbaast me dat de vossen en de everzwijnen er nog niet bij gehaald zijn, misschien leveren die ook een bijdrage aan de dood van de bruinvissen.

Minister, wat me vooral interesseert, zijn de maatregelen die u bijkomend zult nemen. De milieuorganisaties roepen ook de bevoegde Europese commissaris op om ter zake maatregelen te nemen. De heer Vandaele verwees al naar het soortenbeschermingsplan dat u kunt opstellen. Wat u ook kunt doen, is een algemeen verbod invoeren op de recreatieve warrelnetten, niet alleen de meerlagige.

Mij interesseert vooral welke bijkomende maatregelen u zult nemen om de bruinvis te beschermen.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Ik wou eigenlijk reageren op iets dat de heer Vandaele zei. Ik weet niet of ik het goed heb gehoord, maar volgens mij zei hij op een bepaald moment dat hij het niet erg zou vinden dat bepaalde vissen bepaalde mensen zouden opeten. *(Opmerkingen van de heer Jan Verfaillie)*

Bepaalde collega's! *(Opmerkingen van de heer Wilfried Vandaele)*

Ik wens dat mijn ergste vijand – die ik niet heb – niet toe. Ik verbaasde me toch een beetje over de uitspraak.

De heer Wilfried Vandaele: Ik had u niet in gedachten, mevrouw De Vroe.

De voorzitter: We hebben ook begrepen dat de heer Vandaele graag een zeemeerminnetje zou willen strikken in zo'n warrelnet.

Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, dames en heren, er wordt gevraagd naar de studie. Ik heb die nog niet en ik ken de resultaten ervan nog niet. Ik heb al een aantal keer in het parlement gezegd dat de studie wordt getrokken vanuit de federale overheidsdienst Milieu. We zouden daar moeten vragen wat de stand van zaken is. Ik kan u vandaag niet antwoorden.

U vraagt ook naar de resultaten voor 2012. U kunt dat inderdaad opvolgen – het cijfer werd ook door de heer Vandaele genoemd –, maar 2012 is natuurlijk nog niet rond. Om een definitieve analyse te maken voor het jaar 2012 is het dus nog wat te vroeg.

We nemen maatregelen ten aanzien van de bruinvis, maar ik wil nog eens vermelden dat het niet zo is dat de bruinvis met uitsterven bedreigd is. Er zijn ongeveer 300.000 exemplaren. De diersoort is dus niet met uitsterven bedreigd, maar we nemen al heel wat maatregelen.

Mijnheer Sanctorum, u vraagt wat ik bijkomend zal doen. Er is een verbod op het gebruik van warrelnetten door recreatieve vissers. Ook voor de professionele vissers is het gebruik absoluut beperkt. Er zijn ook lokale reglementen van gemeentebesturen die bijkomende maatregelen nemen. Ik zou graag de studie afwachten om te bekijken wat de oorzaak is. Op basis van de studie kunnen we conclusies trekken en bekijken of we bijkomende stappen moeten zetten.

We nemen al heel wat maatregelen. Ik ben bereid om bijkomende maatregelen te nemen, maar ik zou dat graag doen op basis van de gegevens die we hebben over de oorzaak. We hebben een piek gehad in de zomer van 2011. Op twee maanden tijd zijn toen 41 bruinvissen of zeevarkens – hun andere naam, het is iets anders dan zeemeerminnen – aangespoeld. Het was toen niet duidelijk wat de reden daarvan was. We willen de studie afwachten en op basis daarvan bijkomende maatregelen nemen.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Minister, ik dank u voor dit vrij bondige antwoord. Ik snap uw redenering wel. We zullen dus verder onderzoek afwachten en u op vrij permanente basis schriftelijke vragen of vragen om uitleg stellen, eventueel samen met de heer Vandaele – als ik ondertussen niet in de netten verstrikt ben geraakt – om dit op te volgen.

De voorzitter: Of als hij weer eens niet achter het net heeft gevestigd.

De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, ik ben blij dat u de studie ter harte zult nemen en dat u op basis daarvan maatregelen wilt nemen, maar ik was een beetje verbaasd toen ik u hoorde zeggen dat het geen met uitsterven bedreigde diersoort is. Dat kan wel zijn, maar dat is toch niet het enige criterium voor een eventuele bescherming van die zeezoogdieren! Ik hoop dat u

het ook uit bezorgdheid voor die dieren, met een erg ontwikkeld zenuwstelsel, op u neemt om de dieren te beschermen, los van de discussie over de soorten.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Sanctorum, ik heb me misschien niet goed uitgedrukt. We moeten een aantal soortenbeschermingsbesluiten opmaken. We hebben daarvoor prioriteiten gesteld. Voor de echt bedreigde diersoorten, de soorten die acuut met uitsterven bedreigd zijn, maken we eerst een besluit op. Een voorbeeld is de hamster. Die soorten komen het eerst, de andere dieren komen daarna. De bruinvissen zijn ook beschermde diersoorten, maar er is een prioriteitenlijst. Het is daarom dat ik zei dat ze niet direct met uitsterven bedreigd zijn. U hebt me echter niet horen zeggen dat die dieren niet beschermd moeten worden. We kunnen niet alle besluiten in één keer opmaken. We werken noodgedwongen aan de hand van een aantal prioriteiten. We leggen de focus eerst op de bedreigde diersoorten, maar dit neemt niet weg dat we ook voor de andere diersoorten maatregelen moeten nemen, maar dat zal misschien iets langer duren.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Ik heb de minister in de eerste ronde duidelijk horen zeggen dat ze wel maatregelen zal nemen. Ze heeft gezegd: “We zullen alles doen wat we kunnen.” Waarvan akte.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■